

SLÚB ČISTOTY – SLÚB LÁSKY

Pred dvomi rokmi som mal tu v tejto hale prednášku „Vy ste Kristov list“, v ktorej išlo predovšetkým o poslušnosť. Vtedy som hovoril o inštrukcii „Služba autority a poslušnosť“, v ktorej sa nachádza výraz: *“Zasvätený život je povolaný zviditeľniť v Cirkvi a vo svete Ježišove charakteristické črty: chudobu, poslušnosť a panenstvo”*. O tom poslednom by som chcel niečo povedať počas nášho tohtoročného stretnutia: O sľube čistoty.

Ako symbol použijem obraz od L. Záborského: Ľudské srdce v procese očisťovania. Tento obraz máme zavesený v našom rehoľnom dome v miestnosti slúžiacej pre sľubu a duchovné sprevádzanie. Kiež by to srdce Duch Svätý už celkom oslobodil, očistil a kiež by už celkom patrilo Pánovi...

Najbezpečnejšie pre mňa je začať s kánonickým právom: Týmto nemôžem povedať niečo príliš odvážne a nikto nemôže so mnou nesúhlasiť. V kánone 599 čítame:

„Evanjeliová rada čistoty,

- prijatá kvôli nebeskému kráľovstvu,
- je znakom budúceho sveta a
- prameňom hojnejšej plodnosti v nerozdelenom srdci,
- nesie so sebou záväzok dokonalej zdržanlivosti v celibáte.“

1

Veľa, ak nie všetko je tu povedané a vyjadrené v zhustenej podobe. Kánonické právo hovorí teda o „evanjeliovej rade čistoty“. Ján Pavol II v Apoštolskej exhortácii „Vita consecrata“ má výraz „zasvätená čistota“ (88). Druhý vatikánsky koncil v dekrétu „Perfectae Caritatis“ používa slovo „Bohu zasvätený celibát“ (12). Inštrukcia „Služba autority a poslušnosť“ to nazýva, ako som už povedal, „panenstvo“. Každý termín zdôrazňuje iný aspekt tohto sľubu. Budem používať jednoducho slovo „čistota“ alebo „zasvätená čistota“. Ale treba si uvedomiť, že „čistota“ nie je to isté ako celibát. Pojem „čistota“ vyjadruje primeranosť a náležitosť akéhokoľvek zážitku. Je to úcta, vážnosť. Byť čistým znamená stretávať ľudí, prežívať veci, miesta, zábavu a sex spôsobom, ktorý rešpektuje, váži si a uctieva druhého človeka a nás samých. Toľko pre úvod.

Povolanie k svätosti

Či žijeme v celibáte alebo v manželstve, náš život má ten istý cieľ: Boha. Cesta, ktorá vedie k nemu sa volá „svätosť“. *„Usilujte sa ... o svätosť, bez ktorej nik neuvidí Pána“* (Hebr 12,14). Nemáme na výber. Druhý vatikánsky koncil opäť vyhlásil to, čo Cirkev niekedy zabudla, najmä že nielen rehoľníci, ale všetci ľudia sú povolaní k svätosti. Otázka je, čo to znamená a čo to neznamena. Naším cieľom nie je stať sa svätými ako sú niektoré sochy v našich kostoloch: Vyzerajú veľmi zbožne a sladko, hlavu majú jemne naklonenú nabok, milo sa usmievajú...! Byť svätým neznamena tiež nikdy neurobiť chybu alebo hriech a taktiež to neznamena byť známy. Keď sa pozeráme do Svätého Písma, nájdeme tam, že prvá vec, ktorá bola svätá, bola židovská

sobota (Levitikus 25, 10). Čas tých 24 hodín nepatril človeku, ale Bohu. Počas soboty Židia nemohli robiť veci, ktoré bežne robili v iný deň, nemohli pracovať, mohli prejsť iba určený počet krokov. Pretože sobota nebola ich, ale patrila Pánovi, bola svätá. Svätý bol aj priestor: Jeruzalemský chrám (Exodus 19, 5-6). Aj v tomto prípade ide o niečo, o priestor, ktorý nepatril ľuďom, ale iba Bohu. Preto nikto okrem veľkňaza nemohol ísť do svätyne a aj on dokonca len raz za rok. Izrael bol nazývaný ako „svätý“ ľud, nie pretože by Izraeliti boli lepší než iní, ale pretože ľud patrili Bohu. Byť svätý, svätá, sväté znamená patriť Bohu.

Sľubmi patriť Bohu

Našími sľubmi patríme Bohu. Ak to je pravda a v tej miere, v akej to je pravda, sme nielen zasvätení, ale svätí! Teoreticky nám už nič nepatrí: V sľube chudoby sme sa vzdali vlastníctva vecí. V sľube poslušnosti sme vyjadrili, že už nechceme presadzovať svoju vôľu, ale vo všetkom hľadať spolu s predstavenými vôľu Božiu. V sľube čistoty sme zasvätili Pánovi naše srdce a naše telo, aby celkom patrili jemu. Teoreticky nám už nič nepatrí, ale prakticky je to už zložitejšie: Nie sme vecou, ktorá ľahko zmení majiteľa. Ako ľudia máme všelijaké túžby, patriť Bohu je iba jedna medzi mnohými inými. Pánovi môžem všetko odovzdať v sľuboch, ale predtým ako to skutočne tak bude, predtým ako bude moje telo, moje srdce, môj život patriť Pánovi, musím prejsť niektorými bojmi. V tom boji niekedy vyhráme a inokedy prehráme.

Sľub zasvätenej čistoty, sľub lásky

Sľuby sú radikálnou voľbou pre Boha: Tak ho milujeme, že chceme žiť iba pre neho, čo je možné iba vďaka tomu, že on nás ako prvý miloval. „*A my, čo sme uverili, spoznali sme lásku, akú má Boh k nám*“ (1 Jn 4,16). Sľub zasvätenej čistoty je našou odpoveďou na jeho lásku. Mimo lásky nemá zmysel.

Pre vernosť v celibáte a v sľube zasvätenej čistote je dôležité, aby sme túto jeho lásku aj konkrétne, skutočne zažili. Bez osobného prežitia lásky na rovine pocitov je ťažké byť vernými v manželstve a takisto v zasvätenom živote. Samozrejme, že to nebude vždy ako počas medových týždňov!

Sv. Terézia s Lisieux mala taký zážitok lásky: „*Ešte som len začala krížovú cestu a v tom som náhle bola pritiahnutá takou intenzívnou láskou k Bohu, že to môžem vyjadriť iba tým, že poviem, že to bolo ako vhadenie doprostred ohňa. Aký oheň a aké príjemné zároveň. Horela som láskou a cítila som, že ak to bude trvať čo i len o sekundu dlhšie, nebudem to môcť vydržať bez toho, aby som zomrela. Pochopila som, že je to skúsenosť, o ktorej rozprávali mnohí svätí. Ja som prežila túto skúsenosť iba raz a po tom som sa cítila opäť ako obyčajne vyprahnutá.*“

Láska vyjadrená v celibáte

V manželstve muž a žena tiež skladajú sľub lásky: „*Budem ťa milovať a ctiť po všetky dni svojho života...*“ To, čo si navzájom sľúbili majú potom v živote uskutočniť. Nikto neočakáva, že ich láska bude už v prvý deň dokonalá, aj keď ju vtedy možno silne cítia a prežívajú. Čoskoro musia

potom v každodennom živote ukázať či to, čo si slúbili, je pravdou. Po pár rokoch v manželstve jeden muž povedal: „V deň sobáša som manželku mal tak rád, že by som ju najradšej zjedol. Teraz ľutujem, že som to neurobil...“ Týmto chcem iba vyjadriť to, čo dobre vieme, najmä že je veľmi ľahko niekomu povedať „milujem ťa“, ale je dosť ťažké povedať „budem ťa milovať navždy“, pretože „navždy“ trvá dlho!

Zložiť sľuby je ľahké, iba neskôr si človek uvedomí, čo to skutočne znamenalo. Vyjadrili sme našu lásku k Pánovi tým, že sme sa zriekli partnerského života s druhým človekom. Ale dôsledky a vážnosť tejto obety si zasvätená osoba uvedomuje často iba vtedy, keď sa stretá s konkrétnym človekom, s ktorým si vie predstaviť mať rodinu. Zasvätená žena tak môže prežívať s bolesťou, že jej nebolo dopriate darovať život, mať deti. Zasvätený muž môže občas cítiť, že zrieknutie sa sexuálneho života je veľkou obetou.

Vo všetkých kultúrach je normou, že človek žije sexuálne a má rodinu. Na Cookových ostrovoch v tichom oceáne, kde je medzi obyvateľmi iba 15% katolíkov, protestantskí pastori automaticky musia odísť z úradu, keď ich manželka zomrie. Nemôžu naďalej pôsobiť. Bez sexuálneho života tam človek nie je považovaný za ucelenú osobnosť alebo za normálneho, tak ako to už bolo v čase nášho Pána u Židov.

Ježiš uvádza tri výnimky manželského života:

3

1- *„Sú ľudia neschopní manželstva, pretože sa takí narodili zo života matky, Telesná neschopnosť riadneho manželského styku zneplatňuje manželstvo. (kán. 1084)*

2- *iných takými urobili ľudia*

Táto prekážka môže byť fyzicky alebo aj psychicky: Veľa ľudí je neschopných manželstva, pretože prežili nejakú traumu - ako napríklad sexuálne zneužívanie.

3- *a iní sa takými urobili sami pre nebeské kráľovstvo. (Mt 19, 10-12)*

Ježiš začína tento úryvok so slovami *„Nie všetci pochopia toto slovo, iba tí, ktorým je to dané.“* A na konci opakuje: *„Kto to môže pochopiť, nech pochopí“.*

Na tých Cookových ostrovoch, ktoré som spomenul, je veľa ľudí presvedčených, že medzi domami katolíckych misionárov kňazov a sestier existuje tunel, ktorým sa v noci navzájom navštevujú. *„Kto to môže pochopiť, nech pochopí.“*

Otázku, ktorú by sme si mali klásť, keď mladý človek klope na naše dvere a sa chce stať rehoľníkom je: *„Prečo sa nechce oženiť, vydať?“* Čo by bolo prirodzené.

Zasvätený celibát je prekročením niečoho, čo je prirodzené. Poukazuje na to, že cieľ, koniec človeka je nadprirodzený, prekračuje prirodzenosť. Zasvätený celibát je symbolom, znakom tohto transcendencie. „*Keď ľudia vstanú z mŕtvych, už sa ani neženia, ani nevydávajú, ale sú ako anjeli v nebi*“ (Mk 12,25). „*Evanjeliová rada čistoty je znakom budúceho sveta*“ (kán. 599). Stav panenstva nie je prirodzený ani neprirodzený, ale nadprirodzený. Toto znamená, že ho môžeme pochopiť iba vierou a môžeme ho žiť iba milosťou.¹ Ježišove slová „*Ľuďom je to nemožné, ale Bohu je všetko možné*“ sa týkajú aj života v panenstve (Mt 20,26).

Výzvy zasvätenej čistoty

1- Integrácia sexuality

Sľubom zasvätenej čistoty nenechávame svoju sexualitu pred dverami kláštora. Väčšina ľudí má aspoň v niektorých etapách života problémy v tejto oblasti. Sexualita nie je pud, inštinkt alebo jedna potreba medzi inými, akými sú napríklad jedenie, pitie, spanie. Sexualita patrí k jadrú osobnosti a týka sa celého človeka, všetkých vzťahov, komunikácie a pripája telo, srdce. Každý človek má istú „kvantitu“ sexuálnej energie (libido), ku ktorej patria vitalita, afektívna a tiež duchovná sila. Ide o energiu, ktorú treba spracovať, riadiť, usmerňovať a kontrolovať. S libidom treba zaobchádzať aj diplomaticky, aj prísne.

4

Nesmieme sa na sexualitu dívať ako na nepriateľa či prekážku: Ona je súčasť nás samých, ktorú máme od Boha. Pokúšať sa oddeľovať pohlavné impulzy a pudy od nášho života nie je nápomocné: Sme povolaní rešpektovať ich a nazerať na ne ako na vyjadrenie celého nášho bytia. Niečo o nás hovoria. Integrácia znamená akceptovanie celej svojej osobnosti, všetkého, čo vo mne je. Človek, ktorý túto energiu neintegroval, má iba dve voľby, keď sa ozvú pudy a túžby: Potlačiť ich alebo ich uskutočniť.

Sú ľudia, pre ktorých sú hriešne všetky mentálne obrazy, predstavy, myšlienky, ktoré obsahujú niečo sexuálne, čiže nesmú byť („mal som nečisté myšlienky“). Sexuálna bytosť akou je človek nemôže nemať aj sexuálne predstavy, túžby, city. Ľudské potreby sú samé o sebe neutrálne: Je to náš postoj k nim, ktorý je rozhodujúci pre to, či je alebo nie je niečo etické. Hriech pažravosti neznamená, že hlad je zlý, alebo jedlo je zlé. Hriech žiadostivosti neznamená, že sexuálne túžby sú zlé alebo, že by v sexualite bolo niečo zlé. Žiadostivosť je hriechom preto, lebo využíva alebo dokonca zneužíva iných. Robí druhého človeka mentálne alebo skutočne predmetom, vecou. Lepšie než skúsiť sexuálnu predstavu alebo myšlienku potlačiť je prijať ju, keď sa v nás vynára: „Dobrý deň! Aha, to si ty! OK. Dovidenia.“

Pre mnohých ľudí je autoerotizmus niečo trápne. Prežívajú ho ako veľké zlyhanie a osobnú porážku, po ktorej cítia hanbu, vinu, bezmocnosť a niekedy aj hnev voči Bohu preto, že im nepomáha: Zdá sa, že na jednej strane žiada čistotu a na druhej strane nechá človeka samého

bojovať s niečím, čo je silnejšie ako on. Stretnutie s Ježišom pri sv. spovedi by malo priniesť pomoc, dať novú silu, nádej, schopnosť prijímať seba samého a zároveň pomôcť ísť smerom dopredu. Ale niekedy to bohužiaľ takto nebýva. Penitent sa robí pri spovedi zraniteľným a slová kňaza, ktorý sa v tejto problematike nevyzná, mu môžu veľmi ľahko ublížiť. Keď sa spovedajúci človek cíti zahanbený, spovedník zlyhal vo svojom poslaní v ktorom má v mene Cirkvi sprítomňovať milosrdného Krista. Ježiš ani cudzoložnicu ani samaritánku nezahanbil, ale stretol sa s nimi s veľkým rešpektom. V tom, čo Cirkev učí o masturbácii môžeme počuť Ježišov hlas. Ľudia sú často milé prekvapení keď si prečítajú čísla 2352 a 1735 v Katolíckom Katechizme: je to zároveň jasná, milosrdná, chápaná reč.

Štefan Turanský, bývalý provinciál Saleziánov, má vo svojej knihe „Krehkosť duchovného povolania“ výstižnú kapitolu o tejto téme. Ja som napísal článok, ktorý sa nachádza na našej internetovej stránke. K tomu by som chcel dodať iba toto: Autoerotizmus je často symptómom niečo hlbšieho: stresu, úzkosti, samoty, príliš intelektuálneho života, hnevu atď. Bojovať proti symptómom nepomáha: Treba hľadať koreň problému a na tejto úrovni niečo zmeniť.

Tak ako v iných oblastiach, aj v morálnej oblasti sme povolaní k rastu. Podľa sv. Tomáša Akvinského morálka nie je veda, ale umenie. To znamená, že v morálnej oblasti sa nedá niečo naučiť len z kníh alebo z počutia. Matematiku alebo históriu napríklad sa môžeme učiť a potom to už vieme. V morálke je to inak: Aj keď všetko vieme ešte neznamená, že to aj vieme zvládnuť v živote. Ako umenie je potrebné sa to naučiť v praktickom živote, precvičovaním, tak ako keď sa napríklad učíme hrať na hudobnom nástroji. Čistota nie je niečo, čo by sme na začiatku mali a čo treba chrániť, aby sme ju nestratili. Je to viac, je to niečo, čo si treba získať, o čo treba niekedy aj bojovať, v čom treba rásť.

2- Správne milovať

V rehoľnom živote sme povolaní milovať viac, nie menej ako obyčajní veriaci! Tim Radcliffe, bývalý Magister (generál) Rádu Dominikánov, napísal, že „prvým hriechom proti čistote nie je sexuálny hriech, ale zlyhanie v láske, čiže neochota dosť milovať.“² Čistota, ktorá nie je prejavom lásky, je iba mŕtvou skutočnej čistoty. Mŕtvola psa sa podobá na psa. Môžeme sa dokonca pomýliť a myslieť si, že je to pokojne spiaci pes. Ale to nie je pes, to pes iba bol. Podobne aj niekto slobodný, ale nemilujúci, sa môže podobáť na niekoho čistého, ale pritom je mŕtvy... Rozvíjanie svojej schopnosti milovať je dôležitejšie ako uzatváranie sa do ideálu čistoty“³.

Ako rehoľníci sme povolaní stať sa osobami, ktoré sú schopné milovať skutočne, hlboko, slobodne a čisto ako Ježiš, ktorý nám bol podobný vo všetkom okrem hriechu. Aj on cítil a potreboval cítiť ľudskú lásku. On sám je vzorom ako žiť v panenstve pre Božie Kráľovstvo a pritom byť slobodný milovať, aj keď to niekedy znamená prekročiť niektoré hranice: Stretol sa napríklad sám so ženou pri studni a rozprával sa s ňou. „Učeníci sa divili, že sa rozpráva so ženou“ píše sv. Ján, pretože to bolo proti zvyku, proti norme. Alebo sa nechal dotýkať

hriešnicou (prostitútkou), ktorá „s plačom pristúpila zozadu k jeho nohám, začala mu slzami máčať nohy a utierala mu ich svojimi vlasmi, bozkávala mu ich a natierala voňavým olejom.“ (Lk 7,38). Alebo pri poslednej večeri dovolil „učeníkovi, ktorého miloval, byť celkom pri svojej hrudi“ (Jn 13,23).

Nie je to ľahké byť vyrovnaným človekom a v oblasti lásky je to ešte ťažšie. Sú dve nebezpečenstvá alebo extrémy: Nemilovať a zle milovať. Čo sa týka vyjadrenia lásky existuje „minimum“, „maximum“ a medzi nimi „optimum“⁴.

Minimum by bolo napríklad nemať priateľov a už vôbec nie z opačného pohlavia. Kvôli strachu, že každé vyjadrenie lásky, každé prejavenie nežnosti je nebezpečné a môže sa zvrhnúť, niektorí vôbec nevyjadrujú lásku. Čistota pre nich znamená byť chladnými, hanblivými, s odstupom a bez záujmu. Ale nadmernou opatrnosťou, obozretnosťou, odmietnutím každého afektívneho vyjadrenia sa sformujú tvrdé, vyschnuté bytosti, ktorým chýba nežnosť a ľudskosť. „Mať kamenné srdce by bolo ľahšie ako mať srdce z mäsa a krvi, ale v tomto prípade by sme boli mŕtvi...“⁵

Druhý extrém, alebo maximum by bolo na emocionálnej úrovni a vo vyjadrení lásky ísť až k hranici dovoleného s otázkou: Je to už hriech alebo ešte nie...? Kto sa nachádza v tejto pozícii, rýchlo si všimne, že túžby a vášeň sa môžu stať väzením, otroctvom, pred ktorým však nechcú alebo nevládzu uniknúť⁶. Je to posadnutosť v ktorej zasvätená osoba stratí slobodu a prežíva vnútornú rozpoltenosť: Na jednej strane chce byť verná Kristovi a na druhej strane má v sebe pocit, že jej priateľ je všetko, čo hľadá, je odpoveď na všetky ľudské potreby.

Zasvätené osoby alebo kňazi v stave zaľúbenosti majú iba tri možnosti alebo voľby:

- 1- zrieknuť sa, vzdať sa z toho vzťahu,
- 2- odísť z rehole alebo z kňazstva a ísť do manželstva
- 3- pokračovať na tejto ceste a žiť aj naďalej v rozpoltenosti a neslobode.

Každá jedna z tých volieb je bolestná. Kňazi alebo sestry v tej situácii často skúšajú zísť o jeden stupeň nižšie, čiže „sa rozhodnú“ mať menej silné pocity... ale nefunguje to. Pocity a emócie sa nedajú takto jednoducho vypnúť. Nieкто, kto sa rozhodol zostať verný svojmu sľubu zasvätenej čistoty môže potrebovať dlhý čas, až bude detoxikovaný a nájde zasa vnútornú slobodu. A k tomu je obyčajne potrebné dlhšie obdobie bez kontaktu.

Je ľahké o tom hovoriť, ale v konkrétnej životnej situácii s konkrétnym človekom, ktorého máme radi, môže byť cesta opravdivej lásky veľmi náročná. Jeden kráľ sa zamiloval do obyčajného dievčaťa z nízkej spoločenskej vrstvy a chcel ju za manželku. Ale krátko pred sobášom vážne, smrteľne ochorela. Žiadny lekár z celej ríše jej nevedel pomôcť. Napokon sa našiel jeden mudrc,

ktorý sa s ňou porozprával a potom kráľovi povedal: „Môže sa uzdraviť, ale cena za to bude pre Teba príliš vysoká“. Kráľ povedal, že je ochotný dať za ňu všetko, dokonca celé kráľovstvo, aby len prežila. Vtedy mudrc odpovedal: „Môj kráľ, ide o to, že dievča je zaľúbené do muža zo svojej spoločenskej vrstvy. Ozdravie, ak jej dovoľíš vydať sa zaňho“. V takej istej bolestivej dileme sa môže tiež nachádzať zasvätená osoba. Otázka je či bude ochotná kvôli láske k Pánovi nechať odísť zo svojho života milovaného alebo milovanú alebo nie?

Naše srdce je emocionálne hladné: nie je možné iba nezištne milovať iných bez toho, aby sme aj od druhých cítili skutočnú lásku. Nie je to ľahké nájsť svoje optimum, čiže mať priateľské vzťahy, v ktorých si môžeme byť blízki a zároveň zostať slobodní. Tim Radcliffe hovorí: „Čistota nespočíva v potláčaní túžby... Boh nám zošle lásky a priateľstvá, ktoré budú súčasťou našej cesty, ktorou sa uberáme k nemu, ktorý je plnosť lásky... Ale budeme sa musieť naučiť byť čistí.“ K tomu dáva tri usmernenia:

-Skutočná láska sa začína vtedy, keď sa vyliečime z ilúzie, že druhá osoba je všetko, čo hľadáme, odpoveď na všetky naše potreby a keď sa nachádzame tvárou v tvár s reálnou osobou a nie s projekciou našich túžob. Vášeň a túžba nás môžu odvliecť do imaginárneho života, zatiaľ čo čistota nás privádza na Zem, umožňuje vidieť veci a ľudí také aké sú.

-Druhé spočíva v otvorení sa našej lásky takým spôsobom, aby sa táto nestávala našim malým súkromným svetom, v ktorom nachádzame útočisko. „Keď objavíme lásku, nesmieme ju strážiť v súkromí skrinky pre naše osobné potešenie ako fľašku whisky, uloženú v skrytosti za účelom osamelej konzumácie. O naše lásky je potrebné sa deliť s našimi priateľmi a naši priatelia s tými, ktorí majú radi nás.“

-Tretie: Naša láska musí človeka oslobodzovať. „Musíme ho milovať takým spôsobom, ktorý mu dáva slobodu milovať iných viac ako nás. Toto predpokladá konať tak, aby sme sa nestali stredobodom života iných a neurobili ich závislými na nás“⁷.

Duchovný život

Popredný americký psychológ (R. Sipe) zistil, že väčšina kňazov, ktorí žijú celibát verne, venuje denne najmenej jeden a pol až dve hodiny modlitbe. Modlitba a celibát sú tak veľmi úzko späté, že tento psychológ sa pri klinickom pohovore vždy najskôr spýta na modlitbu. Výskumy takisto dokazujú, že kňazi, ktorí zanechali kňazstvo pred piatym rokom od ordinácie mali oveľa menej duchovných zážitkov než tí, ktorí zostali. Čiže dôležitý element aby sme zostali verní vo zasvätenej čistote je modlitba, ale nie iba povinná modlitba, ktorú odriekavame pretože „musíme“. Čo je potrebné je duchovná skúsenosť: Stretnutie so živým Bohom...

Ak je naša láska k Pánovi živšia, silnejšia a hlbšia ako každá iná láska, môžeme nielen prežiť krízy, ale po ich prekonaní byť ľudskejší, silnejší. Jeden príbeh z Gréckej mytológie nám môže pomôcť rozumieť dôležitosť nášho hlbokého spojenia s Ježišom, aby naša loďka nestroskotala.

Siréna bola bájna morská panna, žijúca na ostrove sirén, vábiaca svojím neodolateľným spevom námorníkov, aby ich zahubila. Odysseus sa nechal priviazať lodníkmi o lodný stožiar. Keď sa pokušenie stalo silným, chcel zmeniť cestu a ísť na ostrov, no jeho kamaráti ho ešte pevnejšie priviazali. Keď boli mimo dosahu spevu, čaro stratilo svoju účinnosť. Môžeme sa na tento príbeh básnika Homéra pozrieť ako na výzvu byť pevne spojení, naviazaní na Ježiša a tiež na potrebu pomoci spolubratom alebo spolusestrám. (Ale dúfam, že dostanem od spolubratov aj iné vyjadrenie lásky, ako len silné priviazanie o stĺp...) Pokušenie môže byť strašne silné, ale keď je človek raz už mimo dosahu, čaro zaľúbenosti zmizne.

Záver

Každý človek túži po naplnení. Je však pravdou, že naše srdce nemôže byť naplnené. Naplniť niečo predpokladá, že nádoba má dno a môže byť naplnená, ale ľudské srdce nemá dno. Môžeme byť naplnení iba vtedy, keď sa stávame kanálom: Nie sme ako nádoba, ale viac ako koryto rieky: Nad alebo cez to koryto prúdi láska, ktorá pochádza odinakiaľ, a ktorá smeruje niekam inam.⁸

Dnes oslavujeme Božiu lásku k nám a našu lásku k nemu: On si nás vyvolil, aby sme mu už teraz patrili zvláštnym spôsobom rehoľnými sľubmi a my sme odpovedali áno. Záleží od nás, či veríme, že jeho láska k nám sa nezmenila. V pokore a dôvere by sme mali prijímať aj to, že na ceste k svätosti ešte nie sme tam, kde by sme chceli byť, ale jeho láska k nám sa kvôli tomu nezmenšila. Dnes máme aj príležitosť poďakovať Bohu za naše povolanie, tešiť sa z neho napriek tomu, že rehoľný život je náročný. Ale myslím si, že nie viac ako manželstvo.

Toto sebaobetovanie, odovzdanie seba Pánovi môžeme prežiť a prehĺbiť aj pomocou mariánskej spirituality sv. Ľudovíta Maria Grinon de Montfortu: „Totus tuus“ - bolo heslo Jána Pavla II:

*„Mária,
v prítomnosti celého nebeského dvora,
volím si ťa dnes za svoju matku a Kráľovnú.
V úplnej podriadenosti a láske
zverujem a zasväcujem ti svoje telo a dušu,
svoje vonkajšie i vnútorné dary,
ako aj hodnotu svojich minulých,
terajších i budúcich dobrých skutkov.
Nechávam ti úplné právo disponovať so mnou
a so všetkým, čo mi patrí bez výnimky
podľa Tvojej ľubovôle,
na väčšiu Božiu slávu teraz i vo večnosti. Amen“*

- ¹ BOULAD Henri Chasteté et consécration, 2003, Éditions Anne Sigier, s. 10 . Ide o známeho egyptského profesora teológie, vice-prezidenta Caritas-Internationalis pre arabský svet
- ² RADCLIFFE Timothy, OP, Vowed to Mission, Letter to the Order. Rome, 1994
- ³ RADCLIFFE Timothy, „Afektivita a Eucharistia“ prednáška v Madride, 2004
- ⁴ BOULAD Henri: Amour et Sexualité, 2003, Éditions Anne Sigier, s. 52. Podľa neho má dať človek sexuálnej energii čo najväčší možný priestor vyjadrenia v rámci svojej schopnosti ju kontrolovať.
- ⁵ RADCLIFFE Timothy, tamže
- ⁶ RADCLIFFE Timothy, tamže
- ⁷ RADCLIFFE Timothy, tamže
- ⁸ BOULAD Henri Chasteté et consécration s. 44